శిలతో శిల్పం

కాకాని కమల

అసుర సంధ్యా సమయం.

ఇళ్లల్లో ఒకటొకటిగా దీపాలు వెలుగుతున్నాయి.

చిన్న మట్టిప్రమిదలో చమురుపోసి తులసికోట ముందు పెట్టింది వర్ధనమ్మ. లైటువేసి - వీధి తలుపులు తెరుస్తూ యధాలాపంగా తల ఎత్తిన వర్ధనమ్మ వులిక్కిపడింది.

ఆ దృశ్యం చూస్తూనే ఆవిడ గుండె ఒక్కక్షణం ఆగి తిరిగి రెట్టింపు వేగంతో కొట్టుకోవటం మొదలుపెట్టింది.

"ఓరి భగవంతుడా" అనుకొంటూ ధడాలున తలుపులు మూసేసింది.

లయతప్పుతున్న గుండె వేగాన్ని అదుపు చేసుకొంటూ ప్రక్కనేవున్న కుర్చీలో కూలబడింది.

క్షణం క్రితం చూసిన దృశ్యం మళ్ళీ కళ్లముందు కదిలింది.

మోకాళ్ళమీదికి అడ్డంగా చుట్టుకున్న గళ్ళలుంగి, చారల బనీను, మెళ్ళో తాయెత్తు, జుత్తుపోలిగాడిలా జిబ్బునెత్తి, ఎర్రటి కళ్ళు..... కోర మీసం!

తన ఇంటి గుమ్మానికి ఎదురుగా రోడ్డుమీద కరెంటు స్తంభానికి అనుకొని బీడీ తాగుతూ ఎర్రటి కళ్ళతో యిటే చూస్తున్న ఆ రౌడీవెధవ ఎవరు?

రోజూ యిదేసమయానికి నిఘావేసినట్లు అదేపనిగా తన యింటిముందు ఎందుకు తచ్చాడుతున్నాడు?

అలాంటి పాపిష్టివెధవకి తన ఇంటితో ఏం పని?

రోజూ సాయంత్రం అయ్యేసరికి.....

ఇదే సమయానికి ఎవరో డ్యూటి వేసినట్టు తన ఇంటికేసి అదేపనిగా ఎందుకు చూస్తున్నాడు?

సాయంత్రం చీకట్లు ముసిరే సంజెవేళ ఇంటిముందు దీపంవేసి వీధి తలుపులు కాసేపయినా తీసిపెట్టటం తమ సంప్రదాయం.

కాని......

ఈమధ్య తను ఎప్పుడూ వీధి తలుపు తెరిచినా వాడు ఎదురుగా ప్రత్యక్షం అవుతున్నాడు.

పోనీ..... ఏదో చూసీచూడనట్లు వదిలేద్దామన్నా యిది "చిన్న" విషయంకాదు.

ముఖ్యంగా యిక్కడికి గత రెండు మూడు నెల్లుగా తను బాగా గమనిస్తూంది.

వాడు.......

ఆ రౌడీ వెధవ ఎవడోగాని.... సాయంత్రం అయ్యేసరికి తన ఇంటికి ఎదురుగా నిల్చుని అదేపనిగా ఇంటికేసి చూస్తున్నాడు.

తను ఆ విషయం గమనించిందన్న సంగతికూడా వాడు గుర్తించాడు. అయినా మీసంఎత్తు భయంలేకుండా అలాగే నల్లరాయిలా కదులు మెదులు లేకుండా నిల్చుంటున్నాడు.

రోడ్డు అన్నాక తొంభైమంది వెడతారు వస్తారు.

అదికాదు.

కాని వీడు ప్రత్యేకంగాతన ఇంటిపై కన్నువేశాడు.

అసలు వాడు ఏ ఉద్దేశ్యంతో సాయంత్రం అయ్యేసరికి తన ఇంటిముందు తయారవుతున్నాడు?

ఓ రౌడీవెధవ యిలా తన ఇంటి చుట్టు పహరా కాస్తున్నాడని ఇరుగుపొరుగు ఎవరైనా గమనిస్తే ఎంత అప్రతిష్ట?

వర్ధనమ్మ గుండె గుభేలుమంది.

"భగవంతుడు తనకి మళ్ళీ యిటువంటి పరీక్షలు కూడా పెట్టబోతున్నాడా?"

వర్ధనమ్మకి ఒక్కసారిగా తన పేదరికం, పెళ్ళికెదిగిన ముగ్గురు కూతుళ్ళు జ్ఞాపకంవచ్చారు.

వర్ధనమ్మకి కుడికన్ను అదిరింది.

నెమ్మదిగా కుర్చీలోంచిలేచి కిటికీ దగ్గరకి వచ్చింది.

కిటికీరెక్క చాటుగా నిల్చుని వీధిలోకి తొంగిచూసింది. ఆ రౌడీవెధవ యింక లాభంలేదనుకున్నాడు కాబోలు...... అసహనంగా చేతిలో బీడీని కిందపడేసి, చెప్పు కాలితోరాసి, ఒకసారి మెళ్ళోని మఫ్లర్‌ని తీసి గట్టిగా దులపరించి, మళ్ళీ మెడ చుట్టూ చుట్టుకొంటూ వెనక్కి తిరిగివెళ్ళిపోతున్నాడు.

"హమ్మయ్య! ఈరోజుకి గండం గడిచింది" అనుకుంది వర్ధనమ్మ.

వాడు....అంగకి ఒక అడుగుచొప్పున వేస్తూ ప్రక్కసందు దిశగా వెళుతూ మళ్ళీ మధ్యమధ్య వెనక్కి తిరిగి తన ఇంటి గుమ్మంకేసి చూస్తున్నాడు.

వాడికి యిక్కడేంపని?

వర్ధనమ్మ కనుబొమలు ముడుచుకున్నాయి.

"ఎందుకేమిటి పిచ్చిదానా?" అన్నట్లు మనసు అవహేళనచేసింది.

తనకి ముగ్గురు ఆడపిల్లలు.

ముగ్గురూ పెళ్ళికి ఎదిగవచ్చారు.

తనకా నెత్తిమీద గొడుగు లేదు.

మగతోడు లేకుండా తినో తినకో గుట్టుగా రోజులు గడుపుకొని వస్తున్నారు.

తన కూతుళ్ళు రోజూ బయటికి వెళ్ళి చిన్నో చితకో ఉద్యోగాలుచేసి ఇల్లు గడుపుతున్నారు.

ఆ రౌడీవెధవ యిదంతా కనిపెట్టివుంటాడు.

"తన ఆడపిల్లలకి ఏ కీడన్నా తలపెట్టడుకదా? ఓరి భగవంతుడా? నాకేది

టానా-ఆంధ్రసచిత్ర వార పత్రికల సంయుక్త సాహితీ సంబరంలో

రు.500/- బహుమతి పొందిన కథ.

దిక్కు."

ఆ రాడీవెధవ సందుచివరదాకా వెళ్ళి పొయ్యాడు.

సందుమలుపు తిరిగేముందు వాడు మళ్ళీ ఒకసారి వెనక్కి తిరిగి చూడటం వర్ధనమ్మ గమనించకపోలేదు.

వాడు సందుమలుపుతిరగ్గానే "హమ్మయ్య. శని విరగడయ్యింది" అనుకుంటూ గబగబ వీధి తలుపులు బార్లా తెరిచి ఇంటిముందు లైటువేసింది.

ఇంకా పూర్తిగా చీకట్లుపడలేదు.

"దీపాలు వెలిగించుకునే వేళ ఈ రాడీవెధవకి భయపడి తలుపులు మూసు కోవాల్సి వస్తోంది" అని తిట్టుకొంటు బియ్యం చేట ముందుపెట్టుకుని గడపవారగా చతికిలపడింది.

యాంత్రికంగా బియ్యం ఏరుతోందన్న మాటేగాని వర్ధనమ్మ మనసు పరిపరివిధాలుగా ఆలోచిస్తోంది.

వర్ధనమ్మ పెద్దకూతురు రమణి తన గదిలో టేబిల్ముందు కూర్చొని ఆఫీసు కాగితాలు రాసుకొంటూంది.

రెండవ కూతురు జయ పెరట్లో వేప చెట్టుకింద చల్లగాలికి మంచం వాల్చుకుని కూర్చొని పిల్లల పరీక్షపేపర్లు దిద్దుకుంటూంది.

మూడవది జ్యోతి. పుస్తకాలు ముందెట్టుకొని లెక్కల్తో కుస్తీపడుతూంది. ఇంటర్ ఫైనల్ చదువుతూంది.

గడపవారగా కూర్చొని బియ్యం ఏరుతూ ఓరకంట ముగ్గురు ఆడపిల్లల్ని పరికించిన వర్ధనమ్మ గుండెలు గుబులు గుబులుగ మూలాయి.

పెద్దకూతురు రమణికి ఇరవై ఐదు

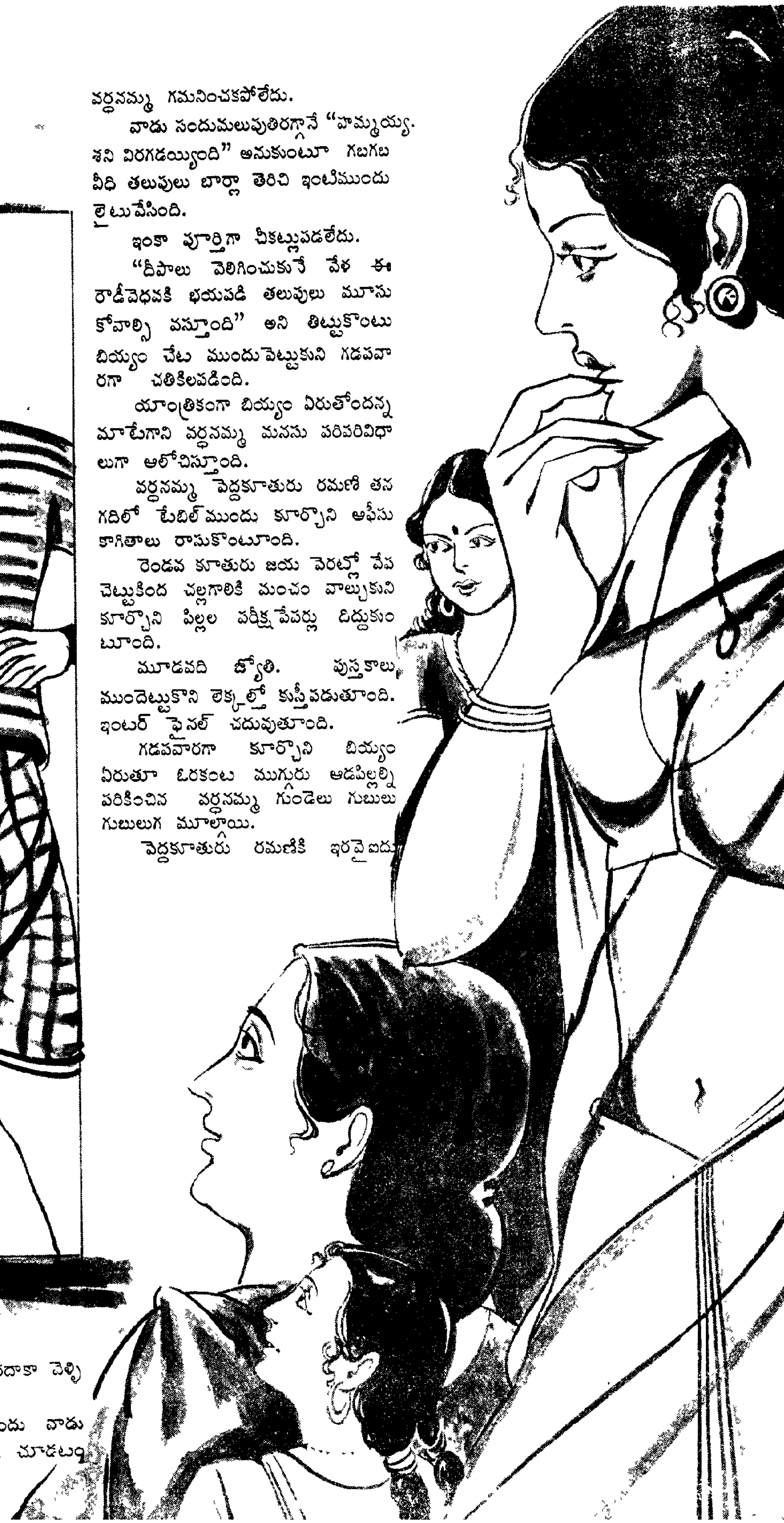

వెళ్ళి ఇరవైఆరు వస్తున్నాయి. ఒక ప్రైవేటు కంపెనీలో టైపిస్ట్ కమ్ క్లర్క్‌గ పనిచేస్తూంది. రెండేళ్ళుగా దాని పెళ్ళి చెయ్యాలని తాపత్రయపడుతూంది. అయినవాళ్ళందర్నీ అడుగుతూంది ఎక్కడైనా మంచి సంబంధం వుంటే చెప్పమని.

అయినా యింతవరకు కుదరలేదు.

డబ్బుమూట చేతిలో పట్టుకుంటే కుదురుతుంది.

కాని అంత డబ్బు తనదగ్గరలేదు.

రెండోది జయ. వచ్చే భాద్రప దానికి దానికి ఇరవైమూడు వెళతాయి. బియిడి ట్రయినింగ్ పూర్తిచేసి గవర్నమెంటు ఉద్యోగంకోసం ప్రయత్నించేస్తూంది. కాని ఇంతవరకు మోక్షంలేదు. ప్రస్తుతం ఒక ప్రైవేటు హైస్కూల్లో పని చేస్తూంది.

రమణి కంటె జయ అందంగా వుంటుంది.

చామనఛాయలో వున్నా బొమ్మలా కళ్ళు తిప్పకోలేని అందం దానిది.

పోనీ దానికి కుదిరినా చేసేద్దాం అని తాపత్రయపడుతూంది తను.

పాతిక యిస్తారా? ముప్పై యిస్తారా? లాంఛనాలు ఎలా జరిపిస్తారు? ఆడపడుచుకట్నం ఎంత....? అని అడుగుతున్నారు తప్పించి, పిల్ల అందచందాలు, గుణగణాలు గురించి అడగటంలేదు.

పై ఇద్దరికీ గతిలేదు.

ఇంక మూడవదాని గురించి ఏం ఆలోచిస్తుంది?

ఆరు సంవత్సరాల క్రితం తన భర్త హఠాత్తుగా మరణించాడు.

భర్త బ్రతికున్న రోజుల్లోకూడా వైభవాలు అనుభవించిందేం లేదు. అంతా అతుకుల జీవితమే.

కాని ఎందుకో.....ముగ్గురూ ఆడపిల్లలే అయినా భయం అనిపించేదికాదు.

"ఏదో ఒక విధంగా ఆడపిల్లల పెళ్ళిళ్ళుచేసి పంపించలేమా?" అనుకునేది.

కాని భర్త గతించాక ఆడపిల్లలు గుండెలమీద కుంపట్ల లాగ అనిపిస్తున్నారు.

వాళ్ల పెళ్లి గురించి ఆలోచిస్తే నిద్ర పట్టటంలేదు.

రోజులు బాగుండలేదు.

దెబ్బతిన్న ప్రాణం కావటంతో ఏక్షణం ఎలా వుంటుందో అన్న బెంగ.

పైగా తన కూతుళ్ళు చదువుకుని ఉద్యోగాలు చేస్తున్నారు.

వాళ్ళ బ్రతుకు వాళ్ళు బ్రతుకుతున్నా లోకానికి కన్నెర్రగానేవుంది.

శిలలో శిల్పం

"వర్ధనమ్మ కూతుళ్ళు గుర్రాల్లా ఎదిగారు. ఇంకా పెళ్లిళ్లు ఎప్పుడు చేస్తుందో" అని యిరుగుపొరుగు చెవులు కొరుక్కుంటున్నారు.

"వర్ధనమ్మా! నీకు తిండెల్లా సయిస్తోంది? నిద్రెల్లా పడుతూంది?" అని హేళనగా ఎకసెక్కాలాడుతున్నారు.

ఇంతకుముందు అంటే నాలుగు నెల్ల క్రితం కోవెల ప్రక్కన మెరకవీధిలో ఒక చిన్న ఇంట్లో అద్దెకి వుండేవారు. తన భర్త బ్రతికివున్న రోజుల్లో కంపెనీ క్వార్టర్సులో హాయిగా వుండేవారు.

కాని ఆయన గతించాక ఆ క్వార్టర్సు ఖాళీ చెయ్యాల్సి వచ్చింది. అందుకని క్వార్టర్సు కంపెనీకి అప్పగించి ఆ మెరక వీధిలో అద్దెకి దిగారు.

నాలుగు సంవత్సరాలపాటు ఆ ఇంట్లో

శ్రీమతి కాకాని కమల

'శిలలో శిల్పం' కథానిక రచయిత్రి శ్రీమతి కాకాని కమల ఆంధ్ర సచిత్ర వార పత్రిక పాఠకులకు అన్ని వీక్లీలకు సుపరిచితురాలే! వీరు తనను పరిచయం చేసుకుంటూ-

"నన్ను ఒక రచయిత్రిగ నిలబెట్టింది, నా రచనలకి ఒక గుర్తింపు నిచ్చింది నా ప్రియమైన ఆంధ్ర సచిత్ర వార పత్రిక. అందుకని ఆంధ్రపత్రిక వీక్లీకి నేనెంతైన ఋణ పడి వున్నాను. ఎక్కువగా కథలు వ్రాయటం, మంచి సబ్జెక్ట్ దొరికినప్పుడు నవల వ్రాయటం నా కిష్టం. టూనా ఆంధ్ర సచిత్ర వార పత్రికలకి నా కృతజ్ఞతలు" అని మాత్రం రాశారు. అవును వారు అందరికీ తెల్సుగా.

బాగానే వున్నారు. కాని వున్నట్టుండి ఆ ఇంటి గలాయన ఇల్లు ఖాళీ చెయ్యమన్నాడు.

ఇంటికి రిపేర్లు చేయించి రీమాడలింగ్ చేయిస్తాట్ట. అందుకని ఆ ఇల్లు ఖాళీ చేసి గాంధీబొమ్మవీధిలో వున్న ఈ చిన్న ఇంట్లోకి అద్దెకి వచ్చింది.

ఈ ఇంటికొచ్చాక ఒక నెల రోజులు బాగానే హాయిగా గడిచిపోయింది. మూడు నెల్లనుంచే... ఈ రౌడీ వెధవ బాధ పట్టుకొంది.

రోడ్డు చివర మలుపు దగ్గర వున్న కిళ్ళీబడ్డీలో ఎప్పుడూ కూర్చుంటాడని, ఉదయం, సాయంత్రం తను బస్సు కోసం స్టాపులో నిల్చున్నప్పుడు అలా చూస్తూ వుంటాడని, సాయంత్రాలు తన వెనకాల ఫాలో అయి ఇంటిదాకా వస్తాడని జయ చెప్పినప్పుడే మనసు కీడు శంకించింది.

తరువాత సాయంత్రాలు కనుచీకట్లు ముసిరే వేళ ఇంటిముందు కాపుకాసినట్టు హాజరవ్వటం మొదలుపెట్టాడు.

దాంతో వర్ధనమ్మ గుండెల్లో రైళ్ళు పరిగెట్టటం మొదలెట్టాయి.

పోనీ ఇల్లు మారుద్దామా అంటే....

అద్దెకి ఇల్లు ఓ పట్టాన దొరుకుతుందా?

ఆ రౌడీవెధవకి జయ పనిచేసే స్కూలు తెలుసు. అలాగే రమణి పని చేసే ఆఫీసు, జ్యోతి చదివే కాలేజి కూడా తెలిసే వుంటాయి.

ఒహవేళ తెలియకపోయినా పనిగట్టుకొని ఈపాటికి తెల్సుకొనేవుంటాడు.

ఆలోచన్లమధ్య కొట్టుకొనిపోతున్న వర్ధనమ్మ "అమ్మా" అన్న కూతురు పిలుపుకి వులిక్కిపడింది.

"ఏంటమ్మా! బియ్యం అన్ని గుప్పెళ్ళతో కింద పోస్తున్నావ్?" అంటూ కూతురు జ్యోతి పకపకా నవ్వుతుంటే వర్ధనమ్మ తబ్బిబ్బుపడింది.

"అయ్యయ్యో! ఏవిటో చూసుకోలేదే!" అంటూ నేలమీద చిలికిన బియ్యం ఎత్తి చాట పట్టుకొని వంటగదిలోకి వచ్చి వంట పనిలో నిమగ్నం అయ్యింది. ఆ రౌడీవెధవ బారినుంచి ఎలా బయటపడాలా అన్న ఆలోచన మాత్రం వదల్లేదు.

** ** ** ** ** **

చూస్తూ వుండగానే మరో నాలుగు రోజులు గడిచిపొయ్యాయి.

ఆ రౌడీ ఇంటిముందు సాయంత్రాలు హాజరు వేసుకోవటం మాత్రం మానలేదు.

'ఆరోజు ఆదివారం

వర్ధనమ్మ చిన్న పిండివంటతో తీర్గ్గా వంట చేసింది

అంతా కల్సి సరదాగా భోజనాలు చేసి విశ్రాంతిగా పడుకొని కబుర్లు చెప్పకొం టున్నారు

టైము మధ్యాహ్నం రెండు దాటు తూంది

సరిగ్గా ఆ సమయంలో వీధి తలుపు లమీద టకటక శబ్దం అయ్యింది

ఆఖరి పిల్ల జ్యోతి ఛంగున లేడిలా దూకుతూ వెళ్లి తలుపు తీసింది

పోతపోసిన రాతి విగ్రహంలా గడప అవ తల నిల్చున్న వ్యక్తిని చూస్తూనే కెవ్వున కేకపెట్టి "అమ్మా " అంటూ లోపలికి పరిగెత్తుకొని వచ్చింది

ఆ కేకకి అదిరిపడిన వర్ధనమ్మ, "ఏమ యిందే తల్లి" అంటూ గభాల్న వీధి వసా రాలోకి వచ్చింది

ఖంగారుతో జయ, రమణి తల్లిని అను సరించారు

బెదిరిన గొడ్డులా లోపలికి పరిగెత్తి వస్తున్న జ్యోతి ఒళ్ళంతా చెమట పట్టే సింది మనిషి గజగజా వణికిపోతూంది

ఎదురుగా

గడప దగ్గర నిల్చున్న ఆ రౌడీ వేధ వని చూడగానే కూతురు ఎందుకు కేకలు పెడుతోందో వర్ధనమ్మకి అర్థం అయిపో యింది

"ఓరి భగవంతుడా! తను అనుకొ న్నంత అయ్యింది వీడు సరాసరి తన ఇంట్లోకే వచ్చేశాడు " అనుకోగానే వర్ధన మ్మలో రోషం ఎగజిమ్మింది

ఎక్కడలేని ధైర్యం వచ్చేసింది

మూలనున్న చీపురు అందుకుని దూకుడుగా ముందుకి వెళుతూ నోరంతా తెరిచి గట్టిగా ఏదో అరవబోయింది.

కాని .

భయంతో గొంతు పిడచకట్టుకొనిపో యింది

అది గమనించిన ఆ రౌడీ "భయం లేదు" అన్నట్లు చేతుల్తో సైగచేస్తు గడప దాటి గదిలోపలికి వచ్చాడు

అభ్యర్థనగా రెండు చేతులు జోడించి వర్ధనమ్మకేసి చూస్తూ - "అమ్మా! మీరు నాగురించి అనవసరంగా భయపడకండి నావల్ల మీకు ఎలాంటి కీడు జరగదు" అన్నాడు.

గగన తలంలో నీలినీలి మబ్బుల్లోంచి అదృశ్యంగా దేముని మాటలు వినిపిస్తు న్నట్లు

మళ్ళీ సినిమాల్లోకి ముంతాజ్

పదహారు సంవత్సరాల తర్వాత మళ్ళీ చిత్రరంగంలోకి అడుగుపెడుతోంది ముంతాజ్. పహ్లాజ్ నిహ్లానీ నిర్మి స్తున్న 'ఆందియన్' చిత్రంలో సెక్సీగా నటించిందట, అదీ కొడుకుని వెంటేసు కొని పార్కులో పాటపాడుతూ. ఇది ఎబ్బెట్టుగా వుందని అనటంతో నిహ్లానీ కొద్దిగా మార్పు చేశాడట. ఆ చిత్రం ఏ మాత్రం విజయవంతం అవుతుందో మరి!

అతను ఆ మాటలు పలుకుతున్నప్పుడు ఆ గదిలో సూది కిందపడితే వినిపించేటం తటి నిశ్శబ్దం ఆవరించింది

"అమ్మ" అన్న అతని పిలుపు ప్రపం చంలోని మమకారాన్నంత వడగట్టినట్లు అనుభూతి రగిలించింది

కరుకుదేలిన నల్లరాయిలాంటి అతని మొరటు రూపంలోంచి అంతటి తియ్య దనం వినిపిస్తుంటే ఖంగుతిన్నట్లు అప్ర తిభులయిపొయ్యారు

అంతలోనే -

అతడు వెళ్లి రెండు అడుగులు ముందుకి వేసి గదిమధ్యకి వర్ధనమ్మకి నాలుగ్గజాల దూరంలోకి వచ్చి నిల్చున్నాడు

ప్రాధేయ పూర్వకమైన దృక్కులతో వర్ధనమ్మకేసి చూస్తూ-

"అమ్మా! నా రూపాన్ని నా ప్రవ ర్తన్ని చూసి మీరు భయపడటం సహజమే నిజంగానే నేను ఈ పేట రౌడీని కానీ నావల్ల మీకు ఏకీడు జరగదు చాతనయితే మీకు మేలు చెయ్యాలన్నదే నా తాప త్రయం నాకూ తల్లి-చెల్లి అనే బంధాలు తెలుసు ముందు భయం లేకుండా నేను చెప్పేది సావధానంగా వినండి " అభ్య ర్థిస్తున్నట్లు చేతులు జోడించాడు

వర్ధనమ్మకి కాస్త వూపిరి వచ్చినట్లు అయ్యింది

"అబ్బే భయపడటం లేదు నాయనా! ఏదో చిన్న పిల్లకదా ఇం తకీ నీ పేరేమిటి బాబూ!" అంది కాస్త నిబ్బరం తెచ్చుకుంటు

తల్లి వెనకచాటుగా నక్కిన ఆడపి ల్లలకి కూడా కాస్త ధైర్యం వచ్చినట్లు అయ్యింది

బిగుసుకున్న ముఖాల్ని కాస్త సడలిం చారు

"ఇంతకీ నీ పేరు " వర్ధనమ్మ అడిగింది

"నా పేరు గంగాధరం అమ్మా! కాని ఒకప్పటి నా అసలు పేరు అది ఇప్పుడు నా పేరు గంగులు పేట రౌడీ గంగులు "

వర్ధనమ్మ చూపులు తేలిపొయ్యాయి నాలిక తడబడింది

"అ అలాగా కాని ఈ రౌడీ "

గంగులు చిన్నగా నవ్వాడు

"అది చెప్పటానికే వచ్చాను తల్లి నా కథ వినేముందు మీరు ఈ ఫొటోలు చూడండి " అంటూ ఒకసారి జయకేసి అభిమానంగా చూసి జేబులోంచి ఒక చిన్న కవరు తీసి వర్ధనమ్మకి అందించాడు

అదుపు తప్పుతున్న గుండె వేగాన్ని సముదాయించుకుంటు వర్ధనమ్మ కవరు విప్పి అందులోని ఫొటోలని బయటకి తీసింది

"హాయ్! అవన్ని నా ఫొటోలు" అంది జయ వుత్సాహంగా

వర్ధనమ్మ ముఖం వెలాతెలా బోయింది అవును

అవన్ని జయ ఫొటోలు

ఆఫ్ శారీలో ఆకుచాటు పిందెలా అందంగా వయ్యారాలు పోతున్న జయ ఫొటోలు రంగురంగుల్లో వివిధ భంగి మల్లో

వర్ధనమ్మ ఎర్రబడుతున్న కళ్ళతో

చివ్వున తల ఎత్తింది.

"ఇ...ఇవన్ని మా.... అమ్మాయి ఫోటోలు. నీ.... దగ్గరకి ఎలా వచ్చాయ్?" కసురుతున్నట్లు అడిగింది.

గంగులు చిరునవ్వు నవ్వాడు.

"ఇంకొకసారి జాగ్రత్తగా చూడం డమ్మా. అవన్ని మీ అమ్మాయి ఫోటోలా?"

వర్ధనమ్మ కళ్లు చికిలించి మళ్ళీ ఒక సారి తేరిపార ఫోటోలకేసి చూసి కూతు ళ్ళకి అందించింది.

"అబ్బే! సందేహం లేదు బాబూ! ఇవ్వి మా అమ్మాయి ఫోటోలే" అంది.

"చెల్లెమ్మా! నువ్వు చూడు తల్లీ" అన్నాడు గంగులు జయకేసి చూస్తూ. జయ ముందుకి వెనక్కి ఆ ఫోటోలని తిరగేసి చూస్తూ- "అవును. ఇవి అచ్చంగ నా ఫోటోలే. కాని.... ఈ డ్రెస్.... నాదికాదు. అసలు ఈ పోజుల్లో నేను ఎప్పుడూ ఫోటోలు తీసుకోలేదు. నాక సలు డాన్సు రాదు" అంది గంగులు కేసి కోపంగా చూస్తు.

గంగులు మళ్ళీ వేదాంతిలా చిరునవ్వు నవ్వాడు.

వర్ధనమ్మకేసి తిరిగి "అవునమ్మా! ఆ బట్టలేకాదు. ఆ అమ్మాయి కూడా మీ అమ్మాయి కాదు. అది నా చెల్లెలు తులసి...."

"........" తల్లికూతుళ్ళు ఒక్కసారే ఆశ్చర్యపొయ్యారు.

"ఆ.... నిజంగానా?" అన్నారు విభ్రాంతిగా.

"నిజంగానే తల్లీ. ఆ ఫోటోలన్ని సాక్షాత్తూ నా బంగారు చెల్లి తులసివి.

శిలలో శిల్పం

అది చదువుకున్న స్కూల్లో డాన్సు నేర్పిం చేవారు. నా చెల్లెలు అందాలభరిణె అని ముచ్చటపడి వాళ్ళ డాన్సు టీచరు కోరి కోరి మా తులసికి డాన్సు నేర్పించింది. అప్పుడు తీసుకున్న ఫోటోలే అవ్వి...."

"అలాగా? మరి ఇప్పుడు నీ చెల్లెలు ఎక్కడుంది?"

తల అటు ఇటు కదిలిస్తు "అది...ఇ ప్పుడు లేదమ్మా. అది వుంటే నేను ఇలా అయ్యేవాడినే కాదు. గంగాధరం పేరుతో గౌరవంగా బ్రతికేవాడ్ని."

అయోమయంగా చూసింది వర్ధనమ్మ.

"అదేమిటి?"

"అది చెప్పాలనే వచ్చాను తల్లీ. నాకు వూహలు తెలిసే వయసుకే మా నాన్న చనిపొయ్యాడు. పొలంలో కూలిపన్లు చేస్తూ మా అమ్మే రెక్కలు విరుచుకొని నన్ను చెల్లిని పెంచి పెద్ద చేసింది. అప్పుడు నేను ఇంటరు చదువుకొనేవాడ్ని. చెల్లి పదవతరగతిలోకి వచ్చింది. మేం ఊరిచివర ఒక గుడిసె వేసుకొని వుండేవాళ్ళం. చెల్లి అందం ఎలాంటి వారినీ అట్టే నిలబెట్టేది. కాని.... దాని అందమే దాని బ్రతుక్కి శాపమైపోయింది. అమ్మగారూ! దాని జీవి తాన్ని బలితీసుకుంది. దానిమీద కన్నేసిన కొంతమంది ధనవంతుల అబ్బాయిలు, మా పేదరికాన్ని లోకువగా తీసుకొని, పొంచి అవకాశం చేజిక్కించుకొని దాని బ్రతుకుని కాలరాసేశారు. చిరుతపులి వాతపడ్డ జింక పిల్లలాంటి దాని శవాన్ని పోలీసులు రెండు రోజుల తరువాత మా గుడిసె ముందు పడేశారు. డబ్బు పలుకుబడి లేనివాళ్ళం దాని శవాన్ని చూసి ఏడవటం తప్పించి ఏమి చెయ్యలేక పొయ్యాం. అమ్మకి చెల్లి అంటే ప్రాణం. దాని హఠాత్ మరణం చూసి తట్టుకోలేని అమ్మకి మతిభ్రమిం చింది. ఇప్పుడు మా అమ్మ పిచ్చాసుప త్రిలో వుందమ్మగారూ...."

"అయ్యో" అంది వర్ధనమ్మ.

"నేను.... ఆరోజుల్లో ఎంతో మృదు వుగా, సాత్వికంగా వుండేవాడిని.

కాని చెల్లి మరణం, అమ్మ అనా రోగ్యం... నాలో ఏమయ్యిందో తెలియదు. నాలో మృదుత్వం చచ్చిపోయింది. చదు వుమీద ఆసక్తి నశించిపోయింది.

మెత్తటి వెన్నపూసలాంటి నా మనసు కరుకురాతి శిలగా మారిపోయింది. దాంతో పాటు నా రూపాన్ని మార్చుకున్నాను.

మెత్తటివాడ్ని కత్తిలాగ అయ్యాను.

ఇదివరకు కంటె ఇప్పుడు నా జీవితం బాగుంది.

అందరూ నన్ను చూసి భయపడ తారు.

ఒంగి ఒంగి సలాము చేస్తారు.

అడగకుండానే నా అవసరాలు చూస్తారు. ఈనాములు ముట్టచెపుతారు. ఇదివరకు డబ్బిచ్చినా కసురుకొంటు సరుకులు ఇచ్చే షావుకారు ఇప్పుడు "డబ్బు దేముంది" అంటు ఇంటికే సరుకులు పంపుతాడు.

బండబారిన మనసులోంచి బ్రతుకుతె రువు నేర్చుకొన్నాను.

కాని.....మా అమ్మ చెల్లిపోయిన దిగు లుతో ఆవిడ మంచం పట్టేసింది. మతిస్థి మితం తప్పిన ఆవిడపై డాక్టర్ల వైద్యం పనిచెయ్యటంలేదు...." గంగులు కంఠం రుద్ధం అయిపోయింది. రెండు చేతుల్తో ముఖం దాచుకొంటు శక్తి లేనివాడిలా గభాల్న నేలమీద కూర్చుండిపొయ్యాడు.

అంతవరకు అతను చెప్తున్నది వింటు వూపిరి విడవటం కూడా మర్చిపోయి బొమ్మల్లా వుండిపోయిన వర్ధనమ్మ, కూతు ళ్ళల్లో చలనం వచ్చింది.

"అయ్యయ్యో! ఏడవకు బాబూ" అంటూ వర్ధనమ్మ అతడికి కాస్త దగ్గరగా వచ్చి ఓదారుస్తున్నట్టు చెప్పింది.

గంగులు దుఃఖాన్ని అదుముకొంటూ "అమ్మా! నాలుగునెల్ల క్రితం బస్సుస్టాపు దగ్గర మీ అమ్మాయిని చూశాను. చచ్చి పోయిన నా చెల్లెలే ఆ అమ్మాయో లేక ఆ అమ్మాయే నా చెల్లెలో... అర్థంకాని భ్రమతో వెంబడించాను. మనిషిని పోలిన

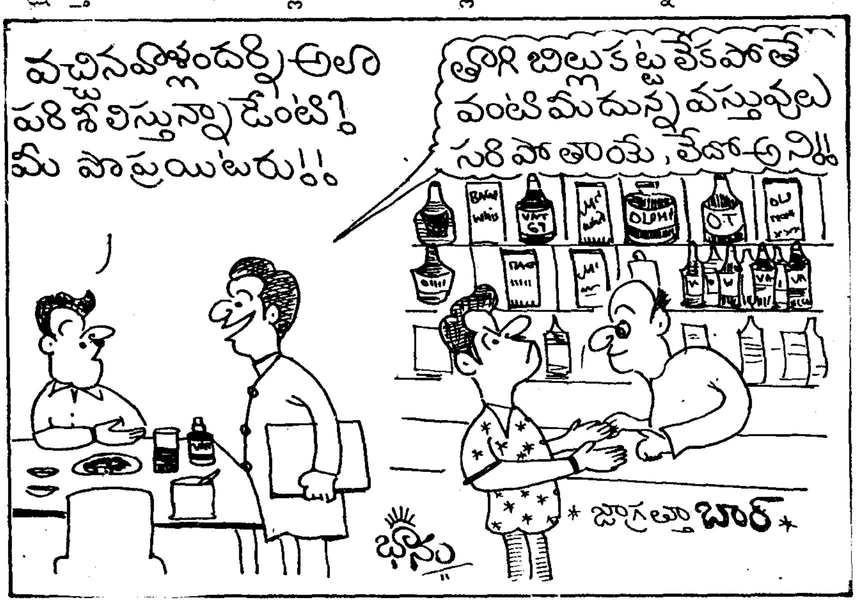

మనిషి వుంటాడంటారు. సృష్టిలో ఒక పోలికల్తో వున్న మనుష్యుల్ని ఏడుగుర్ని సృష్టిస్తాడుట భగవంతుడు. మీ అమ్మాయిని చూశాక ఆ మాట ఎంత నిజమో తెల్సివచ్చింది. ముఖ్యంగా దిగులుతో మంచం పట్టిన. మా అమ్మ కళ్లముందు ఒక్కసారి మీ అమ్మాయిని నించోపెడితే మా అమ్మకి తప్పకుండా జబ్బు తిరుగుముఖం పడుతుందన్న ఆశ నాలో రోజు రోజుకి ఎక్కువైపోతూంది. మీ కుటుంబం గురించి వివరాలన్నీ తెలుసుకొన్నాను. మగదిక్కు లేకుండా ఒంటరిగా వుంటున్నారని తెల్సి జాలిపడ్డాను. ఇవాళ కాకపోతే రేపయినా ఏదో ఒక నాడు ఈలోకం మీకు కీడుచేస్తుందన్న భయం నాది. నా రక్షణ మీకు వుంటే మంచిదని తాపత్రయ పడుతున్నాను. ఆ కిళ్లీబడ్డీ దగ్గర పోకిరికుర్రాళ్లు నిల్చుని రోజు బస్సుస్టాపుకి వచ్చే మీ అమ్మాయి గురించి అవాకులు చవాకులు విసురుకోవటం నాకు తెల్సు. ఇప్పటికే ఒక చెల్లిని పోగొట్టుకొన్నాను. ఇంకో చెల్లిని కూడా పోగొట్టుకోలేను తల్లి. నా మాట నమ్మండి.....” అన్నాడు.

“అయ్యో ఎంత మాట నాయనా! ఈరోజుల్లో కూడా నీలాంటివాళ్లు వున్నారనుకుంటేనే ఆశ్చర్యంగా వుంది” అంది వర్థనమ్మ.

“అమ్మగారూ! ఇంతకీ నేను మీ ఇంటికి వచ్చిన కారణం అసలు చెప్పనేలేదు. కాదనకుండా మీరు నాకు ఒక సహాయం చెయ్యాలి. ఆ తరువాత మీకు ఇష్టం వుంటే మీ ఇంటికి వస్తాను. లేకపోతే ఈ ఛాయలకి కూడా రాను. మృత్యుముఖంలో వున్న నా తల్లిమీద, చచ్చిపోయిన నా చెల్లిమీద ఆనగా చెప్తున్నాను. దయవుంచి ఒక్కసారి నావెంట ఆసుపత్రికి మీ అమ్మాయిని పంపండి. కడతేరిపోతున్న ఒక వృద్ధురాలి ప్రాణాన్ని కాపాడండి. దయవుంచి కాదనకండి.” గంగులు వొంగి వర్థనమ్మ పాదాలమీద చెయ్యి వెయ్యబోయ్యాడు.

వర్థనమ్మ ఖంగారుతో గభాల్న కాళ్లు వెనక్కి తీసుకొంది. మళ్లీ గంగులే అన్నాడు

“ఇప్పుడు నాకు ఈ లోకంలో నా అనుకొన్న బంధం మా అమ్మ ఒక్కర్తే. డాక్టర్లు శారీరక అనారోగ్యం ఏది లేదని, మానసికంగా ఆవిడ దెబ్బతిందని, పోయిన కూతురు కళ్లబడితేగాని కోలుకోదని అది అసాధ్యం గనక ఇంటికి తీసుకెళ్లి పొమ్మని చెప్పారు. చచ్చిపోయిన చెల్లిని నేను ఎలాగూ తేలేను. అందుకే నాలుగునెల్లుగా మీ అమ్మాయితో పరిచయం చేసుకోవాలని, మిమ్మల్ని ఒప్పించి ఎలాగైనా ఒక్కసారి మీ అమ్మాయిని మా అమ్మ కళ్లముందు నిల్చోపెట్టాలని తాపత్రయపడుతున్నాను. మీ అమ్మాయిని చూస్తు మా అమ్మ తప్పకుండా కోలుకుంటుంది....”

“అలాగా?” వర్థనమ్మ చిత్రంగా బుగ్గలు నొక్కుకుంది.

“అవునమ్మా. అందాక దయవుంచి ఒక్కసారి మీ అమ్మాయిని నావెంట ఆసుపత్రికి...” గంగులు నీళ్లు నిండిన కళ్ళతో తల్లి ఆరోగ్యం కోసం తపిస్తున్న వాడిలా రెండు చేతులు జోడించాడు.

మనిషిని రూపాన్ని బట్టి కాక స్వభావాన్ని అంచనా వెయ్యగలగటమే అసలైన వివేకం.

నల్లనివన్ని నీళ్ళు, తెల్లనివన్ని పాలు అనుకుంటే పొరపాటేనేమో!

బండరాళ్లు శిలలుగా వున్నప్పుడు వికృతంగానే కనిపిస్తాయి. కాని మంచి నైపుణ్యం గల శిల్పి చేతిలో అవి అందమైన శిల్పాలుగ ఆకృతులు దాలుస్తాయి. రసహృదయుల ప్రశంసలు పూజలు అందుకొంటాయి.

సంఘం అనే శిల్పి చేతిలో మనిషి జీవితం కూడా అంతే!

సమాజం గంగులు రూపాన్ని వికృతంగా మార్చింది. సుకుమారమైన అతని మనసుని బండబారేలా చేసింది. కాని ఆ బండలోను కారుణ్యం ఇంకా ఇంకిపోలేదు.

మనసు మమత ఇగిరిపోలేదు. అందుకే తల్లికోసం , చనిపోయిన చెల్లికోసం బాధపడుతున్నాడు.”

మనసు స్పందిస్తుంటే జాలిగా చూసింది వర్థనమ్మ.

అప్పటికే జయ గంగులు దగ్గరగా వచ్చి “అమ్మని చూడటానికి హాస్పటల్ కి వెడదాం పదన్నయ్యా” అంది అభిమానంగా.

గంగులు కళ్ళల్లో మెరుపులు మెరిశాయి.

“అమ్మా....తు....చెల్లెమ్మా....జయా” అన్నాడు.

“అవును గంగాధర్. పద నేనూ వస్తాను” అంది వర్థనమ్మ చెమ్మగిల్లిన కళ్ళు ఒత్తుకుంటూ.

చనిపోయిన చెల్లి తిరిగి వచ్చినంత ఆనందంగా గంగులు లేచి ఉద్వేగంగా ఆసుపత్రివైపు అడుగులువేశాడు.

●

అనిల్ పట్ల మాధురి విముఖత

మాధురీదీక్షిత్ యిటీవల అనిల్ కపూర్ పట్ల విముఖత చూపుతోంది. అమీర్‌ఖాన్‌తో నటిస్తున్నంత ఫ్రీగా అనిల్‌కపూర్‌తో నటించటం లేదట. అమీర్‌తో నా జోడీ సరితూగుతుందికాని అనిల్ జోడీ సరిపోదంటోంది. పాతొక రోత కొత్తొక వింత అని అందుకే అన్నారు కాబోలు. ఈ విముఖతకి కారణం అనిల్– శిల్పా శిరోద్కర్ అంటే యిష్టపడు తున్నాడు. అందుకే మాధురి– అనిల్ అంటే విముఖత చూపుతోందేమో?!